

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 244/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť F. N., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., K., vo veci namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie veci súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10 C 60/2005 a na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 25 Co 32/2006, 25 NcC 4/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním bez označenia dátumu doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. júla 2006, označeným ako „Sťažnosť“ F. N., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. J. Č., K., namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé prejednanie veci súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 60/2005 a na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 25 Co 32/2006, 25 NcC 4/2006.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie uvedených článkov ústavy a dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 10 C 60/2005-53 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 25 Co 32/2006-58, 25 NcC 4/2006 z 31. marca 2006 s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 5. mája 2005 podal žalobu okresnému súdu voči žalovanému, ktorou sa domáhal vydania cenných papierov resp. vyplatenia ich nominálnej hodnoty s príslušenstvom. Konanie bolo vedené pod sp. zn. 10 C 60/2005. Na pojednávaní konanom 1. februára 2006 sa zúčastnil sťažovateľ iba sám, lebo jeho právny zástupca pre iné pracovné povinnosti nemohol na okresný súd prísť. To sa ukázalo ako chyba. Po príchode do pojednávacej miestnosti spustila sudkyňa na adresu sťažovateľa „spršku výčitiek“. Vyplývali z nich pochybnosti o tom, či vie, čo vlastne chce. Sťažovateľ reagujúc na výčitky sudkyne vždy znova zopakoval, čo chce podanou žalobou dosiahnuť. Z uznesenia okresného súdu č. k. 10 C 60/2005-53 z 1. februára 2006 sa sťažovateľ na svoje prekvapenie dozvedel, že konanie bolo zastavené pre údajné späťvzatie žaloby z jeho strany. V skutočnosti žalobu späť nevzal. Proti uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, avšak uznesením krajského súdu č. k. 25 Co 32/2006-58, 25 NcC 4/2006 z 31. marca 2006 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ v skutočnosti podanú žalobu nevzal späť, postupom a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu označených základných práv.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 25 Co 32/2006-58, 25 NcC 4/2006 z 31. marca 2006 vyplýva, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 10 C 60/2005-53 z 1. februára 2005, lebo zo zápisnice o pojednávaní z 1. februára 2006, ktorá bola nahlas diktovaná, vyplýva, že sťažovateľ vzal žalobu späť.

Podľa zistenia ústavného súdu konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 60/2005 bolo právoplatne skončené 15. mája 2006, pričom proti právoplatnému uzneseniu o zastavení konania nebolo podané dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods.1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Na prerokovanie a rozhodnutie tej časti podanej sťažnosti, ktorá smeruje voči uzneseniu okresného súdu č. k. 10 C 60/2005-53 z 1. februára 2006, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to totiž vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje všeobecný súd. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa mal krajský súd ako súd odvolací, čím je vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči uzneseniu krajského súdu č. k. 25 Co 32/2005-58, 25 NcC 4/2006 z 31. marca 2006. Podstatou tejto časti sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého on v skutočnosti podanú žalobu nevzal späť a preto nebol dôvod na to, aby bolo konanie zastavené.

Z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že je prípustné dovolanie voči každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pokiaľ obsahuje niektorú z chýb uvedených v tomto ustanovení. Konkrétne podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku sa za takúto chybu považuje aj to, keď postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní výkon jeho procesných práv vyplývajúcich zo zákona.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že sťažovateľ mohol podať voči uzneseniu krajského súdu dovolanie opierajúce sa o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ, hoci je zastúpený advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom, dovolanie v zákonnej jednomesačnej lehote nepodal. Preto treba podanú sťažnosť považovať za neprípustnú pre nevyčerpanie tohto opravného prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na použitie ktorého bol sťažovateľ priamo oprávnený.

Sťažovateľ pritom v konaní pred ústavným súdom neuvádzal nijaké dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré dovolanie nepodal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2006